

Otte og Tyvende Møde.

Mandagen den 17de December Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Jeg skal meddele, at den fungerende Justitsminister har underrettet mig om, at han i Landstinget har forelagt „Udkast til Lov om Forholdsregler imod løsgaaende Hunde i Kjøbstæberne og paa Landet“. Exemplarer af Lovudkastet ville blive omdeelte.

Fra Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har jeg modtaget Underretning om, at han ønsker her i Thinget at indbringe et Lovforslag om Ophævelse af Pensionsloven af 24de Februar 1858.

Fra Sægermester Sehested paa Broholm har jeg modtaget et af ham udgivet Skrift angaaende Lovforslaget om Skovtvingens Ophævelse, af hvilket Skrift Exemplarer ere omdeelte.

Fra Barbeer Bohnsted i Thisted har jeg modtaget et Andragende til Rigsdagen vedkommende det ham berørende Spørgsmaal om Indfødsrets Meddelelse, der har været behandlet i Landstinget. Andragendet vil blive henlagt i Væselalen til de Herrer Medlemmers Underretning, og forsaavidt der i sin Tid maatte blive nedsat Udvalg her i Thinget angaaende Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse, vil det blive overgivet til dette Udvalg.

Man gik derpaa over til den første Sag paa Dagsordenen, som var: Forskættelse af første Behandling af Udkast til Lov angaaende Ophævelse af Skovtvingen m. M.

H. Jensen: Hvis jeg havde den Tro, som er fremsat af mange Medlemmer her i Salen, at Skovenes Vortrykning i nogen væsentlig Grad vilde forandre bort Klima, saa vilde jeg nære alvorlige Betænkkeligheder ved at stemme for dette Lovforslag, da jeg ikke drager i Tvivl, at Skovene ville kunne forsvinde, naar dette Forslag faaer Lovkraft, og i hvert Fald er

det indlysende, at der da ikke habes den mindste Sikkerhed imod, at dette vil blive Tilfældet. Jeg troer imidlertid, at de Betænkkeligheder, som man har med Hensyn til en Forandring i vore klimatiske Forhold i Tilfælde af, at Skovene i en væsentlig Grad maatte forsvinde, ere i høi Grad overdrevne. Den ærede Indenrigsminister har allerede oplyst en Rensgjerning, der i mine Dine er afgjørende i saa Henseende, den nemlig, at det igjennem en Række meteorologiske Sagtagelser har vist sig, at Regnmængden i skovrige Egne ikke i nogen Maade er større end i skovfattige Egne, medens det som bekendt netop er en af de aller-væsentligste Anskuelser, der ere fremsatte til Forsvar for at frede om Skovene, at disses Tilstedeværelse skulde bewirke en Forøgelse af Regnmængden. Af de ærede Medlemmer, som have haft Betænkkeligheder ved at høre Skovtvingen, fordi dette skulde kunne medføre Forandring i vore klimatiske Forhold, har, saavidt jeg skjøner, Ingen fremsat nogen positiv Rensgjerning til Støtte for denne deres Anskuelse, med Undtagelse af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 6te Valgkreds (Naben). Han hentydede til, at man Natten til den 31te Mai 1865, da den skarpe Vinterstorm rasede i Sjælland, skulde have gjort den Erfaring, at i de Egne, der ere blottede for Skov, var Rugen frosset bort, medens den var bleven bevaret i de Egne, der nøde Godt af Skovenes Nærhed. Jeg tilstaaer, at det stiller sig for mig, som om der kan ligge nogen Misforstaaelse til Grund for en saadan Opfattelse. Det er en bekendt Sag for dem, der paa den Tid have opholdt sig i Sjælland, at der den Nat paa mange Steder aldeles forvandt hele Strækninger af Vintersæd; men dette var for en stor Deel begrundet i selve Stormen og ikke i den Kulde, der fulgte med den, idet den stærke Storm rev det øverste Dække af Jorden bort paa de lette Jorder, og Sæden derved ligefrem blæste bort. Jeg har nu den Tro, at det ogsaa paa andre lette Jorder kan være gaaet til paa samme Maade, idet den Jord, der ligger nærmest ved Planten, kan være blæst bort, og Planten af den Grund være gaaet til Grunde, og jeg vil indtil videre være tilbøielig til at antage, at der, hvor Sæden er bleven bevaret, har det